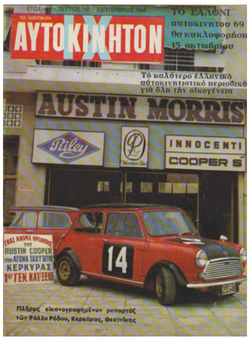

Στο όρθιο γινόταν η κουβέντα, στην αυλή κάτω από νεφοσκεπή ουρανό και εκεί που είχαμε κλείσει το θέμα που συζητούσαμε με ρώτησε:

-Έχεις τεύχη του «ΙΧ Αυτοκίνητον»;

- Έχω μερικά, από τα τέλη της δεκαετίας του '60 και αρχές της επόμενης, απάντησα.

- Ξέρεις, συνεχίζει, *είχε γράψει κάποια κομμάτια εκεί ο Μίμης Φωτόπουλος, δεν ξέρω πότε αλλά είναι βέβαιο.*

Ακολούθησε άλλη κουβέντα για το πόσο πολυπράγμων ήταν, ο γνωστός και για το υποκριτικό του ταλέντο καλλιτέχνης. Ακολούθως κάναμε μια σύντομη ανασκόπηση της ζωής του.

Για το πέρασμα από τα σύρματα της Ελ Ντάμπα, για το συγγραφικό του έργο, τις ατάκες του στις ταινίες ορόσημα του ελληνικού κινηματογράφου που τον έκαναν δημοφιλή και αγαπητό, τις καλλιτεχνικές του ανησυχίες με τα κολάζ, αλλά και τους ρόλους του κλασσικού θεατρικού ρεπερτορίου που έπαιξε στο σανίδι.

Το ίδιο βράδυ έψαξα στο αρχείο και βρήκα το τεύχος 148 από τον Σεπτέμβριο του 1968. Στα περιεχόμενα έγραφε: Φωτόπουλος (ιστορίες) σελίδα 509, και ιδού το τι αδάμας ανεκαλύφθη:

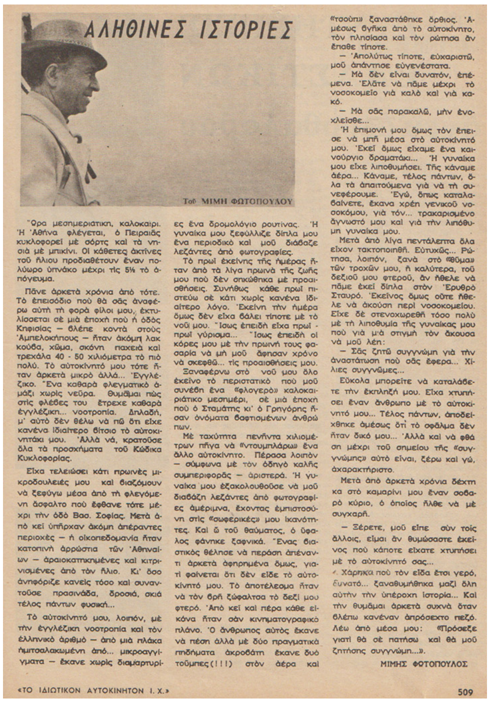

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τοῦ ΜΙΜΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὥρα μεσημεριάτικη, καλοκαίρι. Ἡ Ἀθήνα φλέγεται, ὁ Πειραιᾶς κυκλοφορεῖ μὲ σόρτς καὶ τὰ νησιὰ μὲ μπικίνι. Οἱ κάθετες ἀκτίνες τοῦ ἥλιου προδιαθέτουν ἕναν πολύωρο ὑπνάκο μέχρι τὶς 5½ τὸ ἀπόγευμα.

Πᾶνε ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω αὐτὴ τὴ φορὰ φίλοι μου, ἐκτυλίσσεται σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ ὁδὸς Κηφισίας — βλέπε κοντὰ στοὺς Ἀμπελοκήπους — ἦταν ἀκόμη λακκούβα, χῶμα, σκόνη παχειὰ καὶ τρεχάλα 40 - 50 χιλιόμετρα τὸ πιὸ πολύ. Τὸ αὐτοκίνητό μου τότε ἦταν ἀρκετὰ μικρὸ ἀλλά... Ἐγγλέζικο. Ἕνα καθαρὰ φλεγματικὸ ἀμάξι χωρὶς νεῦρα. Θυμᾶμαι πὼς στὶς φλέβες του ἔτρεχε καθαρὰ ἐγγλέζικη... νοοτροπία. Δηλαδή, μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶχε κανένα ἰδιαίτερο βίτσιο τὸ αὐτοκινητάκι μου. Ἀλλὰ νά, κρατοῦσε ὅλα τὰ προσχήματα τοῦ Κώδικα Κυκλοφορίας.

Εἶχα τελειώσει κάτι πρωινὲς μικροδουλειές μου καὶ βιαζόμουν νὰ ξεφύγω μέσα ἀπὸ τὴ φλεγόμενη ἄσφαλτο ποὺ ἔφθανε τότε μέχρι τὴν ὁδὸ Βασ. Σοφίας. Μετὰ ἀπὸ κεῖ ὑπῆρχαν ἀκόμη ἀπέραντες περιοχὲς — ἡ οἰκοπεδομανία ἦταν κατοπινὴ ἀρρώστια τῶν Ἀθηναίων — ἀραιοκατοικημένες καὶ κιτρινισμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο. Κι' ὅσο ἀνηφόριζε κανεὶς τόσο καὶ συναντοῦσε πρασινάδα, δροσιά, σκιά τέλος πάντων φυσική...

Τὸ αὐτοκίνητό μου, λοιπόν, μὲ τὴν ἐγγλέζικη νοοτροπία καὶ τὸν ἑλληνικὸ ἀριθμὸ — ἀπὸ μιὰ πλάκα ἡμιτσαλακωμένη ἀπό... μικροαγγίγματα — ἔκανε χωρὶς διαμαρτυρίες ἕνα δρομολόγιο ρουτίνας. Ἡ γυναίκα μου ξεφύλλιζε δίπλα μου ἕνα περιοδικὸ καὶ μοῦ διάβαζε λεζάντες ἀπὸ φωτογραφίες.

Τὸ πρωὶ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἦταν ἀπὸ τὰ λίγα πρωινὰ τῆς ζωῆς μου ποὺ δὲν σηκώθηκα μὲ προαισθήσεις. Συνήθως κάθε πρωὶ πιστεύω σὲ κάτι χωρὶς κανένα ἰδιαίτερο λόγο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅμως δὲν εἶχα βάλει τίποτε μὲ τὸ νοῦ μου. Ἴσως ἐπειδὴ εἶχα πρωὶ - πρωὶ γύρισμα... Ἴσως ἐπειδὴ οἱ κόρες μου μὲ τὴν πρωινή τους φασαρία νὰ μὴ μοῦ ἄφησαν χρόνο νὰ σκεφθῶ... τὶς προαισθήσεις μου.

Ξαναφέρνω στὸ νοῦ μου ὅλο ἐκεῖνο τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ συνέβη ἕνα «φλογερὸ» καλοκαιριάτικο μεσημέρι, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης ἦσαν ὀνόματα βαφτισμένων ἀνθρώπων.

Μὲ ταχύτητα πενῆντα χιλιομέτρων πῆγα νὰ «ντουμπλάρω» ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο. Πέρασα λοιπὸν — σύμφωνα μὲ τὸν ὁδηγὸ καλῆς συμπεριφορᾶς — ἀριστερά. Ἡ γυναίκα μου ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ διαβάζη λεζάντες ἀπὸ φωτογραφίες ἀμέριμνα, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὶς «σωφερικές» μου ἱκανότητες. Καὶ ὢ τοῦ θαύματος, ὁ ὕφαλος φάνηκε ξαφνικά. Ἕνας διαστικὸς θέλησε νὰ περάση ἀπέναντι ἀρκετὰ ἀφηρημένα ὅμως, γιατὶ φαίνεται ὅτι δὲν εἶδε τὸ αὐτοκίνητό μου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν βρῆ ξώφαλτσα τὸ δεξί μου φτερό. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα κάθε εἰκόνα ἦταν σὰν κινηματογραφικὸ πλάνο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκανε νὰ πέση ἀλλὰ μὲ δύο πραγματικὰ πηδήματα ἀκροβάτη ἔκανε δυὸ τοῦμπες (!!!) στὸν ἀέρα καὶ «τσούπ» ξαναστάθηκε ὄρθιος. Ἀμέσως βγῆκα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τὸν πλησίασα καὶ τὸν ρώτησα ἂν ἔπαθε τίποτε.

— Ἀπολύτως τίποτε, εὐχαριστῶ, μοῦ ἀπάντησε εὐγενέστατα.

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν, ἐπέμενα. Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε μέχρι τὸ νοσοκομεῖο γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό.

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἐνοχλεῖσθε...

Ἡ ἐπιμονή μου ὅμως τὸν ἔπεισε νὰ μπῆ μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου. Ἐκεῖ ὅμως εἴχαμε ἕνα καινούργιο δραματάκι... Ἡ γυναίκα μου εἶχε λιποθυμήσει. Τῆς κάναμε ἀέρα... Κάναμε, τέλος πάντων, ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ νὰ τὴ συνεφέρουμε. Ἐγώ, ὅπως καταλαβαίνετε, ἔκανα χρέη γενικοῦ νοσοκόμου, γιὰ τόν... τρακαρισμένο ἄγνωστό μου καὶ γιὰ τὴν λιπόθυμη γυναίκα μου.

Μετὰ ἀπὸ λίγα πεντάλεπτα ὅλα εἶχον τακτοποιηθῆ. Εὐτυχῶς... Ρώτησα, λοιπόν, ξανὰ στὸ «θῦμα» τῶν τροχῶν μου, ἢ καλύτερα, τοῦ δεξιοῦ μου φτεροῦ, ἂν ἤθελε νὰ πᾶμε ἐκεῖ δίπλα στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό. Ἐκεῖνος ὅμως οὔτε ἤθελε νὰ ἀκούση περὶ νοσοκομείου. Εἶχε δὲ στενοχωρεθῆ τόσο πολὺ μὲ τὴ λιποθυμία τῆς γυναίκας μου ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ λέη:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἀναστάτωση ποὺ σᾶς ἔφερα... Χίλιες συγγνῶμες...

Εὔκολα μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ἔκπληξή μου. Εἶχα χτυπήσει ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου... Τέλος πάντων, ἀποδείχθηκε ἀμέσως ὅτι τὸ σφάλμα δὲν ἦταν δικό μου... Ἀλλὰ καὶ νὰ φθάση μέχρι τοῦ σημείου τῆς «συγγνώμης» αὐτὸ εἶναι, ξέρω καὶ γώ, ἀχαρακτήριστο.

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια δέχτηκα στὸ καμαρίνι μου ἕναν σοβαρὸ κύριο, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ μὲ συγχαρῆ.

— Ξέρετε, μοῦ εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις, εἶμαι ἂν θυμώσαστε ἐκεῖνος ποὺ κάποτε εἴχατε χτυπήσει μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας...

Χάρηκα ποὺ τὸν εἶδα ἔτσι γερό, δυνατό... ξαναθυμήθηκα μαζὶ ὅλη αὐτὴν τὴν ὑπέροχη ἱστορία... Καὶ τὴν θυμᾶμαι ἀρκετὰ συχνὰ ὅταν βλέπω κανέναν ἀπρόσεχτο πεζό. Λέω ἀπὸ μέσα μου: «Πρόσεξε γιατὶ θὰ σὲ πατήσω καὶ θὰ μοῦ ζητήσης συγγνώμη...».

ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ